

Republika Hrvatska
Općinski sud u Makarskoj
Makarska
Kralja Petra Krešimira IV 2

P-645/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Makarskoj, po sucu Veroniki Aračić, u pravnoj stvari tužitelja Sonja Radonić, OIB 12400455626, Ulica Makarskih Biskupa 1, Makarska, kojeg zastupaju punomoćnici Stipe Vuletić, odvjetnik u Zagrebu, te Dario Lalić i Bojan Filipović, odvjetnici u Makarskoj, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska Avenija 6, Zagreb, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u OD Šavorić&Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključenja glavne rasprave, održane dana 15.rujna 2026. u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, dana 28.listopada 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

Prihvaća se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„1.Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu br. 246-27/2006 koji su tužitelj Sonja Radonić, Makarskih biskupa br. 1, Makarska, OIB 12400455626, kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877, kao kreditor zaključili dana 05.04.2006. godine, a koja glasi: "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Banke" pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

2.Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877 isplatiti tužitelju Sonja Radonić, Makarskih biskupa br. 1, Makarska, OIB 12400455626 iznos od 248,48 Eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 31.01.2017. godine do 31.12.2022. godine prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1.1.2023.godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koje je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koja je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

3.Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom u iznosu od 1.136,55 eura, sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamatama tekućom od

28.listopada 2026. kao dana presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.“

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika, dana 16.lipnja 2025., podnio tužbu, u kojoj je naveo da je tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 246-27/2006 dana 05. travnja 2006. g. na iznos od 160.000,00 CHF, da je dana 01.10.2014. potpisana Suglasnost br. 1 za uvođenje moratorija uz Ugovor o kreditu broj: 246.27/2006., da je dana 03.02.2016. sklopljen je aneks uz Ugovor o kreditu broj: 246-27/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, da je navedeni kredit isplaćen tužitelju dana 21.04.2006. godine, da je Ugovor o kreditu sklopljen s namjenom stambeni kredit, da je tužitelj iskoristio pravo ugovoreno člankom 8. Ugovora o kreditu te je dana 30.01.2017. godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je tom prilikom temeljem istog članka predmetnog ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu za prijevremenu otplatu u iznosu od 1.872,16 HRK/248,48 EUR, da je naplata naknade za prijevremenu otplatu kredita razvidna iz Potvrde banke od 11.03.2025. te Pregleda prometa za klijenta od 10.03.2025. da je tužitelj predmetni kredit sklopio kao potrošač, što je razvidno iz odredbe čl.1. ugovora o kreditu kojom je utvrđeno da tuženik odobrava tužitelju stambeni kredit kao fizičkoj osobi, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno članku 3.toč.1. u svezi s čl.56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja, da tužitelj ističe da je odredba čl. 8. predmetnog ugovora o kreditu ništetna u smislu čl.87.st.1. zakona o zaštiti potrošača, budući da se radi o tipiziranom ugovoru kojeg je sastavio tuženik i o tipiziranoj odredbi u takvom ugovoru o kojoj se nije posebno pregovaralo, te je tuženik ostavio sebi na dispoziciju određivanje visine naknade u slučaju prijevremene otplate kredita, da tužitelj nije mogao ishoditi brisanje upisanog založnog prava bez uplate navedene naknade, a uslijed čega ista odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, da tužitelj ističe kako je ugovorena odredba iz čl. 8. predmetnog ugovora suprotna prisilnim propisima sukladno čl.322.st.1. Zakona o obveznim odnosima i to konkretno čl.1024.st.4. i čl.6. istog zakona, da tužitelj navodi da se u odredbi čl. 8. ugovora o kreditu eksplicite govori o „naknadi“, a ne o „šteti“ koju bi tuženik eventualno trpio prijevremenom otplatom kredita, da nije jasno na koji bi način tuženik u trenutku zaključenja ugovora mogao znati kolika će mu biti "šteta" pa da bi istu mogao propisati, da tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl.1024.st.4. ZOO-a, da je predmetni ugovor o kreditu zaključen 2006. godine odnosno u vrijeme kada još nije bio na snazi Zakon o potrošačkom kreditiranju, već je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03), da tužitelj navodi kako je čl.81. stavcima 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora, propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ista bila unaprijed

formulirana od strane trgovca, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovaca, da tužitelj ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornoj ugovornoj odredbi nisu posebno pregovarale, a da tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanja visine naknade bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, da je predmetnim ugovorom o kreditu u čl. 8. regulirano pravo tužitelja, kao korisnika kredita, na prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita, koja se može izvršiti, pri čemu je banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Banke, da sporna odredba čl. 8. predmetnog ugovora o kreditu, čije utvrđenje ništetnom tužitelj traži, glasi: "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed. Korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema obračunu Banke. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Banke", da Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003 – dalje: ZZP/03), u glavi 8. regulirao "Potrošački zajam", te da je istim zakonom u čl.64.st.1. propisano da potrošač može vratiti zajam i prije roka određenog za vraćanje, a da je i u važećem Zakonu o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015 i 29/2018) u čl.1024.st.2. propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali da je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, da je iz navedenog razvidno da je tužitelj, kao korisnik kredita, imao pravo iskoristiti svoje ovlaštenje koje mu je dano zakonom, te izvršiti prijevremenu otplatu kredita, a što je i učinio dana 30.1.2017. godine, da pri tome tužitelj, u trenutku vraćanja kredita, nije dogovarao nikakve uvjete s bankom, a vezano za povrat kredita, već da mu je tuženik, sukladno Odluci o kamata i naknadama tuženika, zaračunao predmetnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, bez da je tužitelj imao bilo kakvu mogućnost utjecaja na uplatu navedene naknade i na visinu iste, da je člankom 1024.st.3. ZOO-a propisano da je, u slučaju vraćanja kredita i prije roka određenog za vraćanje, korisnik kredita dužan davatelju kredita naknaditi štetu, ako je davatelj kredita istu pretrpio, a stavkom 4. toga članka je propisano da u slučaju vraćanja kredita, prije određenog roka, banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti, da iako je odredba čl. 8. lako uočljiva, jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, te je jasna, jer čitanjem teksta iste odredbe nedvojbeno proizlazi zaključak kako u slučaju prijevremene otplate korisnik kredita može vratiti kredit uz uvjete dogovorene s tuženikom sukladno Odluci o kamata i naknadama tuženika, ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru, a i time što je za izračun naknade ugovoreno da će se izvršiti prema Odluci o naknadama tuženika, pa da slijedom navedenog tužitelj ističe da visina iste naknade nije bila ili mogla biti poznata tužitelju, kao potrošaču, jer u ugovoru nisu objašnjeni razlozi, niti kriteriji izračuna naknade za prijevremenu otplatu, tako da tužitelj ne zna što mora platiti u slučaju prijevremene otplate i na koji način se izračun vrši, a da tužitelj smatra da je sporna odredba Ugovora o kreditu, sklopljenog između stranaka, suprotna odredbi članka 1024. stavku 4. ZOO-a, a glede pravnih posljedica vraćanja kredita prije roka, odnosno da se ne radi o odgovornosti za štetu prouzročenu povredom neke obveze iz ugovora zbog prijevremene otplate kredita, tj. o ugovornoj odgovornosti i postojanju uzročno posljedične veze između prijevremene otplate kredita od strane korisnika kredita, ovdje tužitelja, i nastale štete davatelju kredita, već da u svojoj suštini naplaćena naknada predstavlja nadoknađivanje dijela

iznosa kamata, koje je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja njegova trajanja, a na što banka nema pravo prema gore citiranom članku, jer se radi o kogentnoj zakonskoj odredbi i da je svaka suprotna ugovorna odredba nišetna, da nišetnost sporne odredbe ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi iste nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003.godine) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba nišetna, da tužitelj smatra kako je sporna ugovorna odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba nišetna u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZZP-a, da je Vrhovni sud Republike Hrvatske dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena nišetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“, u odnosu na samu visinu tužbenog zahtjeva tužitelj je naveo da je iz priložene dokumentacije i iz Potvrde banke od 11.03.2025. i Pregleda prometa za klijenta od 10.03.2025. razvidno da je tužitelj s osnove naknade za prijevremenu otplatu (zatvaranje) kredita isplatio iznos od 1.872,16 HRK/248,48 EUR, da u odnosu na potraživanje tužitelja u ovom predmetu nije nastupila zastara jer je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora, da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tužena vrati ono što je stekla temeljem nišetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje nišetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost, da tuženik nije objasnio, niti obrazložio, a niti upozorio tužitelja vezano za navedenu naknadu, temeljem čega se ista određuje, temeljem kojih parametara, da navedena odredba nije jasna, nije uočljiva, a pogotovo da nije razumljiva prosječnom potrošaču, da tužitelj na bilo koji način utjecao, a niti mogao utjecati na sadržaj navedene odredbe, da tužitelj nije upozoren na sve rizike i opasnosti koje nosi ugovorna odredba o prijevremenoj naknadi, a predmetne odredbe nisu niti jasno, a niti razumljivo sastavljene, da tužitelj na navedenu okolnost informiranosti, odnosno na okolnost da li ga je tuženik informirao i ako jest kako, o njegovoj potencijalnoj obvezi plaćanja naknade za prijevremeni povrat kredita, predlaže izvesti dokaz saslušanjem tužitelja, da tužitelj smatra da je iz materijalnih dokaza razvidna nespornost visine tužbenog zahtjeva, ali da opreza radi, izvođenje financijskog vještačenja na okolnost visine naknade koji je tužitelj isplatio tuženiku prilikom prijevremene otplate kredita dana 30.01.2017. godine, temeljem čl. 8. Ugovora o kreditu.

2. Predložio je donošenje odluke kao u izreci.

3. U odgovoru na tužbu od 13.kolovoza 2025 tuženik je naveo da u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva, a da ne spori da je sporna naknada naplaćena 30. siječnja 2017. u iznosu od 1.872,16 kn, da je točno da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 8. st. 2. Ugovora ugovorena naknada radi prijevremene otplate kredita, da tuženik smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već da se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu, da tuženik osporava status potrošača tužitelja, te smatra da tužitelj taj status nije dokazao, da tužitelj u tužbi navodi da su odredbe članaka čl. 8. Ugovora o kreditu ništetne jer su suprotne načelu pravednosti i poštenja i jer se o tim odredbama nije posebno pregovaralo i da su navedene odredbe nepoštene sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje u tekstu: ZZZP/ 03),da tuženik ističe da sporni dijelovi odredaba o naknadi radi prijevremene otplate ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe, kako je to propisano odredbom čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZZP-a 03, koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, da su odredbe o naknadama jasne, lako razumljive i lako uočljive, pa da kao takve pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZZP/03 ne podliježe testu poštenja iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZZP/03, da Ugovaranjem naknada iz odredaba čl. 8. Ugovora o kreditu nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, iz odredbe čl. 2. ZOO-a odnosno a navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZZP/03, da su odredbe o naknadama u potpunosti jasne, lako razumljive i lako uočljive, te da je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima, da je naknada za prijevremenu otplatu kredita propisana i u Odluci o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a koju da tuženik dostavlja u privitku ovog odgovora na tužbu, da pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZZP/03, koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZZP/03 odnosno nije ništetna, da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen, da je tuženik prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima, da je djelatnost tuženika pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke pa da, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj, da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega da se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju, da odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“, da je prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, a stavak 3. tog članka da propisuje: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (...) naknade, odnosno provizije koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita, da je naknada za prijevremeno zatvaranje kredita uvjet vraćanja kredita iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a i naknada

koju banka zaračunava korisniku kredita, sukladno odredbi članka 173. stavka 1. i 3. Zakona o bankama, pa da je razvidno da za ugovaranje sporne naknade postoji valjani pravni temelj, da odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu, te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika, da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti 3 naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“, da iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba, te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti naknadu, da je tuženik ispunio obveze sukladno propisima te da je u Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, odredio naknade koje je naplaćivao radi obavljanja usluga, da Odluka o naknadama određuje izračun naknade, zbog čega se odredba ne može smatrati neodredivom prema odredbi čl. 50. ZOO-a, da tuženik ističe da naplata naknade radi prijevremene otplate kredita nije protivna odredbi čl. 1024. ZOO-a, kojim je propisan raskid ugovora i vraćanje kredita prije roka, jer da odredba tog čl. propisuje obvezu korisnika kredita – ovdje tužitelja da tuženiku u slučaju prijevremene otplate nadoknadi štetu i ni u kojem slučaju ne isključuje pravo banke – ovdje tuženika na naplatu naknade za prijevremenu otplatu, da je takvo pravo tuženika izrijekom prepoznato Zakonom o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 79/2015, 102/2015, 52/2016; dalje u tekstu: „ZPK“) koji u odredbi čl. 16. propisuje da u slučaju prijevremene otplate kredita vjerovnik ima pravo na pravednu i objektivnu naknadu da teleološkim tumačenjem odredbe čl. 1024. ZOO-a i odredbe čl. 16. ZPK-a proizlazi da je donošenjem ZPK i to nakon sklapanja Ugovora o kreditu, zakonodavac radi zaštite potrošača odlučio detaljnije regulirati materiju naknade za prijevremenu otplatu kredita koja je već ranije bila dopuštena temeljem ZOO-a, da je ovo tumačenje tuženika u skladu s nekim od osnovnih načela našeg pravnog poretka, kao što su „pacta sunt servanda“ i da je sve dozvoljeno što nije zakonom zabranjeno, da čak i kad bi se prihvatilo tumačenje da tuženik sukladno ZOO nema pravo na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tuženik u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete kako je to određeno odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a te da upravo naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu predstavlja unaprijed ugovoreni iznos naknade štete, sukladno odredbi čl. 345., st. 3. ZOO-a, da ta odredba ZOO-a propisuje da je je pravovaljana odredba ugovora kojom se određuje najviši iznos naknade štete, ako tako određeni iznos nije u očitom nerazmjeru sa štetom i ako za određeni slučaj nije što drugo zakonom određeno. Dakle, suprotno paušalnim tvrdnjama tužitelja iz tužbe, da tuženik prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u skladu s odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a, a koja se sastoji od: (i) troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita; (ii) administrativnih troškova tuženika, da tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita, da je tuženik za plasiranje kredita (dakle nabavu novca) krajnjim korisnicima pa tako i tužitelju morao prije toga osigurati sredstva koja će plasirati, da je tuženik za plasiranje CHF kredita

krajnjim korisnicima, a kakav je kredit tužitelja, pribavljao sredstva od matične banke u inozemstvu, odnosno sa istom je sklopio ugovor o kreditu sukladno kojem je bio dužan vratiti matičnoj banci dobiveni iznos glavnice zajedno sa ugovorenom redovnom kamatom, pa da je tuženik iznose koje je dobivao od tužitelja, prilikom redovne otplate kredita na ime glavnice i redovnih kamata, koristio za podmirivanje kredita podignutih kod matične banke odnosno za podmirivanje glavnice i redovne kamate koje duguje matičnoj banci, da tuženik ne može prijevremeno otplatiti kredit matičnoj banci te da i nakon prijevremene otplate kredita od strane tužitelja, nastavlja otplaćivati kredit podignut kod matične banke, zajedno sa redovnim kamatama, za koja više ne dobiva sredstva putem kredita tužitelja jer je isti prijevremeno otplaćen, i da navedene redovne kamate, koje tuženik plaća matičnoj banci, nakon prijevremene otplate kredita, odnosno troškovi financiranja, predstavljaju štetu koju tuženik trpi temeljem prijevremene otplate, da zbog prijevremene otplate kredita osoblje administracije tuženika poduzima dodatne radnje koje ne poduzima u slučaju redovne otplate kredita odnosno u konkretnom slučaju osoblje administracije tuženika je moralo na temelju Zahtjeva tužitelja za prijevremenu konačnu otplatu kredita sastaviti obračune iznosa koje je tužitelj dužan platiti odnosno obavijest o prijevremenom zatvaranju, a koja je sadržavala iznos neplaćene glavnice te redovnih i zateznih kamata do trenutka prijevremene otplate kredita, da te radnje, osoblja administracije tuženika se ne poduzimaju kod redovne otplate kredita jer se u tom slučaju uplate knjiže automatski, a da dodatni posao osoblja administracije tuženika kao i troškovi izdavanja dokumentacije za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita, da je iz tuženikovog izračuna razvidno da bi redovna kamata po Ugovoru o kreditu od 31. siječnja 2017. (od prijevremene otplate kredita) do 30. travnja 2021. (do roka vraćanja kredita određenog Ugovorom o kreditu) iznosila 1.107,01 EUR, pa da je evidentno kako utuženi iznos ne predstavlja nikakvu kamatu niti isti može biti kamata kako to neosnovano navodi tužitelj, da je teret dokaza na tužitelju, a koji to u ovom postupku nije dokazao da je opće je pravilo obveznog prava da stranke slobodno uređuju svoje ugovorne odnose (odredba čl. 2. ZOO), da su stranke slobodne svoj odnos urediti drukčije nego li je to predviđeno ZOO-om, a sukladno općem načelu dispozitivnosti u uređenju obveznih odnosa, kako to predviđa odredba čl. 11. ZOO-a. 7 29. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“, da su odredbe ZOO u pravilu dispozitivne, pa da ako su stranke ugovorom uredile neka pitanja međusobnog obveznopravnog odnosa, prvenstveno se primjenjuje volja samih stranaka, da u odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na stav iz sudske prakse, rješenja Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ 6062/2017-2“, da tuženik ističe da je tužitelj Ugovorom o kreditu, koji je nesporno otplaćen, dobio na raspolaganje 160.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjevom traži isplatu u iznosu od 248,48 EUR, a da je stoga u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. ZOO-a. , da tuženik osporava osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi, jer je građanski odjel Vrhovnog suda RH zauzeo pravno shvaćanje da u slučaju ništetnosti ugovora o zajmu, zatezne kamate teku od dana podnošenja odgovarajućeg zahtjeva, pa da tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti te obvezati tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude.

4. Podneskom od 03.rujna 2025. tuženik je dopunio navode iz odgovora na tužbu i istaknuo prigovor zastare utuženog potraživanja. jer je od navodnog stjecanja bez

osnove do podnošenje tužbe proteklo više od pet godine, slijedom čega da je nastupila zastara sukladno odredbi članka 225. ZOO-a. 3. Dostavio je i Izvadak iz Odluke o naknadama za usluge Addiko Bank d.d. koja je bila na snazi u vrijeme prijevremene otplate kredita, te naveo da u na str. 3. te Odluke propisane naknade za prijevremenu otplatu kredita, da je Zakon o bankama koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu predstavljao jedan od pravnih temelja za naplatu sporne naknade, da je to predviđeno i u članku 303. stavka 1., i stavka 4. točke 11. Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine broj 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018), koji je bio na snazi u vrijeme predmetne prijevremene otplate predmetnog Ugovora o kreditu, a u kojoj je propisano: „Kreditna institucija dužna je opće uvjete poslovanja, koji sadržavaju informacije o uvjetima pružanja usluga, učiniti potrošačima dostupnima, na hrvatskom jeziku i na pogodnom mjestu u poslovnim prostorijama u kojima se pružaju usluge potrošačima. Opće uvjete poslovanja kreditna institucija može učiniti dostupnima potrošačima i na nekom drugom trajnom mediju ili u elektroničkom obliku. (...) Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se podaci o: (...) mogućnostima i uvjetima prijevremenog povrata kredita (...).“ i da se predmetna naknada navodi i u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014).

5. Tužitelj se podneskom od 04.prosinca 2025. očitovao po tuženikovu odgovoru na tužbu, te je odustao od dokaznog prijedloga za provođenjem financijskog vještačenja na okolnost visine plaćene naknade prilikom prijevremene isplate kredita jer tuženik nije sporo visinu tužbenog zahtjeva ni dan plaćanja naknade.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u: Ugovor o kreditu broj 246-27/2006 od 05.travnja 2006., aneks uz ugovor od 03.02.2016., Suglasnost broj 1 za uvođenje moratorija uz navedeni Ugovor o kreditu od 01.10.2014., Potvrda banke od 11.03.2025., Pregled prometa za ovdašnju tužiteljicu, iskaz tužiteljice kao parnične stranke, Potvrdu banke, od 11.03.2025., pregled prometa za klijenta od 10.03.2025., i Izvadak iz Odluke o naknadama za usluge tuženika, pa je cijeneći rezultate provedenog dokaznog postupka odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 246-27/2006 od 05.travnja 2006., sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, utvrđeno je da je sklopljen između prednika ovdašnjeg tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d., kao kreditora, i ovdašnjeg tužitelja, kao korisnika kredita, te Zdenke Antonini, kao sudužnika i Nikice Biloša, kao založnog dužnika. Tim ugovorom je tuženik tužiteljici odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 160.000,00 CHF, prema srednjem tečaju za CHF tuženika važeći na dan korištenja kredita. Čl. 8. tog Ugovora regulirana je prijevremena otplata kredita, te je navedeno kako korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili prijevremenu djelomičnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti banku, najmanje 30 dana unaprijed, a da je, u slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria Bank d.d. Ugovor je u potpisima korisnika kredita, sudužnika i založnog dužnika, solemniziran kod j.b Ante Pejškovića iz Makarske dana 10.travnja 2006. pod brojem OU-49/2006.

8. Uvidom u Aneks navedenog ugovora od 03.veljače 2016., utvrđeno je da je sklopljen sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju zajedno sa svim njegovim izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije, od strane korisnika kredita i da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita s valutnom klauzulom u EUR na dan 30.09.2015. iznosi 53.547,22 eura, da pretplata na taj dan iznosi 62.735,74 HRK, i da će se ta pretplata koristiti za

namirenje budućih anuiteta. Čl. 10. Aneksa su ugovorne strane suglasno utvrdile da sve ostale odredbe osnovnog ugovora ostaju nepromijenjene (dakle i odredba čl. 8.osnovnog ugovora.)

9. Uvidom u pregled prometa za ovdašnjeg tužitelja, kao klijenta, koji je dostavljen uz dopis tuženika od 11.ožujka 2025., naslovljen na punomoćnika tužitelja, utvrđeno je da se u samom dopisu navodi da je naknada za prijevremenu otplatu kredita br. 246-27/2006 naplaćena dana 30.siječnja 2017., u iznosu od 1.872,16 HRK, (sada 248,48 eura), te da je u Pregledu prometa navedena pod stavkom „Naplata troška“. Sve to je i potvrđeno uvidom u Pregled prometa za klijenta, (na str. 3. Pregleda prometa).

10. Uvidom u Suglasnost broj 1 za uvođenje moratorija uz Ugovor o kreditu broj 246-27/2006 od 01.listopada 2014. utvrđeno je da je istom ovdašnjem tužitelju, kao korisniku kredita, odobren moratorij na otplatu glavnice od 30.rujna 2014. do 31.ožujka 2015.

11. Uvidom u Izvadak iz Odluke o naknadama za usluge Addiko bank d.d. od 01.siječnja 2017., utvrđeno je da je prijevremena otplata kredita regulirana u dijelu odluke, pod naslovom „Ostale naknade u kreditiranju građanstva“.

12. Na ročištu održanom dana 15.rujna 2026. proveden je dokazni postupak saslušanjem tužitelja kao parnične stranke.

13. Tužitelj Sonja Radonić, rođena 1949. je u svom iskazu navela da se sjeća kada je kod banke podizala kredit, u travnju 2006. i da može reći da su joj u banci samo ponudili podizanje kredita i dali njihov već popunjen obrazac, da je nisu upozoravali na to da bi u slučaju prijevremene otplate kredita banci trebala nešto platiti, da je, koliko se sjeća, djelatnik banke koji joj je ponudio kredit, i što je ona prihvatila, bila Sandra Talaja, te da ponovno ističe da je nitko o člancima tog ugovora nije posebno obavještavao već da su joj dali da potpiše, a da nije imala utjecaja na sadržaj ugovora, da je taj kredit podigla da bi kćeri Sandri Burić pomogla kupiti stan, jer kći i njen suprug nisu bili kreditno sposobni, već da je samo ona mogla podići kredit i da ga je podigla za kupnju stana.

14. Iskazu tužitelja sud je poklonio vjeru jer istinitost tog iskaza, u dijelu koji se odnosi na svrhu podizanja kredita, proizlazi iz samog ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka, (gdje je u čl. 2. navedeno da se radi o stambenom kreditu). I u ostalom dijelu je sud tom iskazu poklonio vjeru, tj. da se o pojedinim odredbama ugovora o kreditu između stranaka nije pojedinačno pregovaralo, jer je utvrđeno da se radilo o tipskom ugovoru kojeg je sastavio tuženik. Tuženik, koji je imao mogućnost suprotno dokazati i na te okolnosti predložiti dokaze, to nije učinio.

15. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu između ovdašnjih stranaka na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03-dalje ZPP/03).

16. Prema odredbi čl. 81. st.1. ZPP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

17. Odredbom čl. 81.st.2.ZPP/03 propisano je da se smatra kako se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a posebno ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

18. Prema st.4. istog čl. ZPP/03 ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

19. Odredbom čl. 87.st.1. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna obveza ništava.

20. Odlučujući o točki 1. tužbenog zahtjeva tužitelja, koja se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe sadržane u čl. 8. Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka, sud smatra da se tužitelj u ovom postupku smatra potrošačem, jer je predmetni kredit podigao radi kupnje stana, a taj stan nije koristio u neke poslovne svrhe. O toj odredbi ugovora se nije pojedinačno pregovaralo (a tuženik nije dokazao suprotno). Tu odredbu ugovora je formulirao tuženik, a tužitelj nije imao utjecaj na njen sadržaj. Predmetni ugovor je sklopljen na unaprijed formuliranom tipskom obrascu tuženika, o sadržaju te odredbe se nije posebno pregovaralo, pa je stoga tužitelj, po mišljenju suda, bio u slabijem položaju u odnosu na tuženika koji je taj ugovor sklopio u okviru svoje djelatnosti.

21. Stoga je, po mišljenju suda, sporna odredba čl.8. Ugovora ništetna, u smislu odredbi čl. 81.st.1. i 2. i čl. 87.st.1. ZZP/03, te čl. 322.st.1. u vezi čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 dalje ZOO).

22. Čl.323.st.1. ZOO-a propisano je da je, u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

23. Stoga je sud prihvatio i točku 2. tužbenog zahtjeva, te naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 248,40 eura, kojeg je tužitelj platio tuženiku na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita, dana 30.01.2017., a sve temeljem čl. 1111. i 1115. ZOO-a.

24. Tuženik je, kao novčarska institucija, nepošteni stjecatelj, jer je sastavio ugovor s nepoštenom odredbom. Stoga je sud tužitelju dosudio zatezne kamate od dana stjecanja navedenog iznosa od strane tuženika, a po stopi propisanoj čl.29.st.1. i 2. ZOO-a.

25. Nije osnovan ni tuženikov prigovor zastare, u kojem je naveo daje od isplate naknade za prijevremenu otplatu kredita prošlo više od pet godina, i da je stoga nastupila zastara sukladno odredbi čl. 225.ZOO-a, a tužba je podnesena tek 17.lipnja 2025.

26. Prema pravnom shvaćanju Sjednice Građanskog odjela VS RH, od 30.siječnja 2020., zastarni rok, u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1.ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnoj pravnoj stvari ništetnost čl. 8. ugovora o kreditu je utvrđena tek točkom 1. ove prvostupanjske odluke (nepravomoćne), pa dakle zastara, u dijelu koji se odnosi na točku 2. tužbenog zahtjeva radi isplate tužitelju iznosa koji je isplatio tužitelju, na ime prijevremene otplate kredita, još nije ni počela teći.

27. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je ugovorom o kreditu koji je nesporno otplaćen tužitelj dobio na raspolaganje 160.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a da tužbenim zahtjevom traži isplatu u iznosu od 248,48 eura, pa da je, u slučaju ništetnosti sporne odredbe, riječ o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 326.ZOO-a.

28. Po mišljenju suda ni ovaj prigovor tuženika nije osnovan.

29. Za odlučivanje o tome je li uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značaja nije odlučujuća visina naknade za prijevremenu otplatu kredita. Radi se o potrošačkom ugovoru, jer je tužitelj dokazao da je ugovor sklopio radi rješavanja stambenog pitanja, a ne u neke gospodarske svrhe.

30. Stoga je sud temeljem navedenog odlučio kao u točki 2. izreke ove Presude.

31. Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio temeljem čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP), te je tuženika obvezao tužitelju naknaditi troškove sastava tužbe u visini od 100 bodova ili 200,00 eura, temeljem Tbr.7. t.1., Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023 – dalje OT), troškove sastava obrazloženog podneska od 04.12.25. u visini od 100 bodova ili 200,00 eura, temeljem Tbr. 8.t.1. OT-a i troškove zastupanja na ročištima od 20.01.26. i 15.09.26. u visini od po 100 bodova ili po 200,00 eura temeljem Tbr. 9.t.1. OT-a, odnosno 800,00 eura. Dalje je sud tužitelju priznao trošak PDV-a po stopi od 25 % ili 200,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 eura, odnosno ukupno 1.136,55 eur, koliko troškova je i obistinjeno tužitelju u točki 3. izreke ove Presude.

32. Na dosuđeni iznos troškova sud je tužitelju priznao pravno na zakonske zatezne kamate od presuđenja do isplate i to temeljem čl.151.st.3.ZPP-a, a o visini stope zakonskih zateznih kamata sud je odlučio temeljem čl. 29.st.1.i 2.ZOO-a.

U Makarskoj, dana 28.listopada 2026.

SUDAC:
Veronika Aračić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu.

Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude (članak 348. ZPP-a)

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud neće dostavljati presudu prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena (članak 335. ZPP-a).

Dna:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. U spis

Broj zapisa: **9-3088f-52949**

Kontrolni broj: **09ad7-15b58-4a757**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Makarskoj** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.